

en saadan Bestemmelse kommer til at gjælde, og at det ikke maa være noget Exempel for Fremtiden. Det er for mig et Hovedpunkt, at Enhver, der staaer i Nummer som farende Officeer, skal være en dygtig Officeer.

Berg: Jeg har et lille Underændringsforslag under Nr. 25, som jeg gjerne vilde lægge et godt Ord ind for hos det høie Thing. Forslaget under Nr. 26 er saa klart og gennemgaaende udbillet af den ærede Ordfører for Udvalget, at jeg ikke skal udtale mig meget om dette Forslag, idet jeg i alt Væsentligt kan slutte mig til de Betragtninger, som den ærede Ordfører har gjort gjældende. Man vil imidlertid see, at den Forandring, som Udvalget har foretaget i Redactionen af denne Paragraph, siden vi ifjor vedtog den, kan give Anledning til nogen Misforstaaelse, idet det heder, at unge Mennesker ikke blot gennem den private Søfart, men ogsaa ved at tjene til Orlogs, kunne skaffe sig den fornødne Befarenhed for at blive antagne ved Søcadetacademiet. Hvad vil egentlig disse Ord: „have tjent mindst 9 Maanedes til Orlogs“, sige? Kan man sige, at en Dreng paa 13 eller 14 Aar, der antages til at gaae med et Orlogsflib, har tjent til Orlogs, og derved har fyldstgjort de Betingelser, som Paragraphen forlanger. Det maa antages ikke at være Udvalgets Mening at sætte en saa lav Alder, og for derfor at stille det mere i Samklang med de Regler, vi have vedtaget i Hærloven, har jeg foreslaaet, at der efter Ordet „tjent“ skal indskydes: „som Menig eller Underofficeer“. Det er jo en gennemgaaende Tanke ved Hæroven, at de, der ville være Befalingsmænd, først skulle gennemgaae den militaire Skole om Menig. Man har derved villet naae en Randhær, som i en ganske anden Grad end tidligere var een Støbning. Der er forskellige Grader, men de ere dog Alle Kammerater fra den huzle Recrut til den ældste General. Det er ikke sagt, at vort Princip i og for sig naaes, men det er ikke Hærlovens Styk, hvis

det ikke naaes. Det er den samme Tanke, som man søger, i alt Fald saavidt muligt, at gjøre gjældende ogsaa med Hensyn til Ordningen for vort Søforsvar, at navnlig Sømand fra den Tid af, de have indviet sig til denne Virksomhed og faret noget tilsøes, og lige op til Admiral, dog ere Kammerater, at Søofficererne dog først og fremmest betragte sig som Sømand og i hver Sømand seer en Kammerat. Det er det, jeg troer, at Forslaget om Officeersaspiranter, saaledes som det af Udvalget er foreslaaet, med min Underændring, vil bidrage meget væsentligt til. Jeg foreslaaer, at de skulle tjene som Menige — Aldersgrænsen kan nærmere bestemmes f. Ex. gennem Værnepligtsloven —, inden de kunne gaae videre i en Uddannelsesskole som Officere. Jeg haaber, at disse Bemærkninger skulle være tilfirkællige til at forklare, hvorfor jeg sætter Priis paa Forslaget under Nr. 25. Naar den høitærede Marineminister blandt andre Grunde mod Forslaget ogsaa anførte den, at Elevskolen for Hæren antog yngre Mennesker i en Alder af 13 til 14 Aar, da er det selvfølgelig aldeles ingen Grund, idet Elevskolen for Hæren kun bestaaer midlertidigt og kun afsiver et aldeles forsvindende Antal af de Befalingsmænd, som Hæren skal bruge, saa Reglen er jo i enhver Henseende den samme som nu her i dette Forslag for Officerernes Vedkommende betegnes under Underændringsforslag Nr. 25. — Angaaende de øvrige Bemærkninger, som jeg hørte fremsette, skal jeg kun udtale min Forundring over, at den høitærede Minister ikke med større Bevillie har modtaget Forslaget under Nr. 30, der gaaer ud paa at udvide de Rettigheder, som Reservebefalingsmændene ved Søværnet — ikke de fast ansatte Befalingsmænd ved Søværnet, men de hjemsendte Befalingsmænd — skulle have, Rettigheder, som Udvalget har fundet ikke blot at være i de Vedkommendes Interesse, men tillige ogsaa meget godt at kunne være i Statens Interesse. Det maa erkjendes, at mange af de yngre Mænd, som ville uddanne sig til Søofficerer, gaae ingen-